

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/632/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210189
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5312210189.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 8C/236/2012-118 zo dňa 30. marca 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 8C/236/2012-118 zo dňa 30. marca 2015 p
o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú (tvrdeným) nesprávnym postupom exekučného súdu - Okresného súdu Čadca. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že v exekučnej veci (žalobcu ako oprávneného) vedenej súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Rišianom pod sp. zn. EX 835/2005 exekučný súd nerozhodol v zákonnej 30-dňovej lehote o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora (veta I. výroku rozsudku). Vyslovil, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva (veta II. výroku rozsudku). Súčasne zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd (veta III. výroku rozsudku).

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 13Er/1150/2005, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Z obsahu spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 13Er/1150/2005 súd zistil, že exekučné konanie začalo dňa 25.11.2005, pričom návrh na zmenu súdneho exekútora bol podaný elektronicky dňa 20.09.2010. Prípisom zo dňa 19.10.2010 súd vyzval pôvodného exekútora, aby sa vyjadril k podanému návrhu oprávneného na zmenu exekútora a aby si pôvodný exekútor zároveň vyčísлил trovy exekúcie. Na výzvu súdu súdny exekútor reagoval podaním doručeným súdu dňa 19.11.2010 a podal podnet na zastavenie exekúcie. Súd dňa 22.12.2010 vyzval nového súdneho exekútora a oprávneného (v tomto konaní navrhovateľa), aby sa k podnetu/vyjadreniu pôvodného súdneho exekútora vyjadrili. Dňa 21.01.2011 došlo súdu vyjadrenie nového súdneho exekútora a dňa 24.01.2011 vyjadrenie oprávneného (v tomto

konaní navrhovateľa). Dňa 04.08.2011 uznesením Okresného súdu Čadca č. k. 11Er/247/2005-35 (správne č. k. 13Er/1150/2005-38 - poznámka odvolacieho súdu) súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. Oprávnený podal voči uzneseniu odvolanie. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 2CoE/19/2012-49 zo dňa 18.04.2012 uznesenie okresného súdu potvrdil.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 513/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V prerokovávanej veci si žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 175,00 Eur a nemajetkovú ujmu vo výške 553,20 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (v exekučnej veci Okresného súdu Čadca sp. zn. 13Er/1150/2005), ktorý nerozhodol o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej v ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Z exekučného spisu bolo preukázané, že dňa 20.09.2010 bol na exekučný súd doručený návrh žalobcu na zmenu súdneho exekútora, o ktorom exekučný súd rozhodol dňa 12.08.2011 (správne 04.08.2011 - poznámka odvolacieho súdu). Okresný súd na základe uvedeného konštatoval, že nakoľko nebola v súdnej veci dodržaná zákonná 30-dňová lehota na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora, takýto stav predstavuje nesprávny úradný postup súdu.

Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že v exekučnom konaní došlo k zbytočným prietahom nakoľko k rozhodnutiu súdu došlo až po veľmi dlhej dobe, postup exekučného súdu sa nevyznačoval takými okolnosťami, ktoré by bolo možné hodnotiť ako zbytočné prietahy v konaní. V uvedenej súvislosti okresný súd poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02, I. ÚS 63/00 v zmysle ktorých nie každý prietah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prietah v konaní. Sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prietahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prietahy, neefektívny postup. V danom prípade považoval exekučný súd za potrebné pred rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora zaslať návrh pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, ako aj na vyčíslenie trov exekúcie, nakoľko súčasťou rozhodovania o návrhu na zmenu súdneho exekútora je aj rozhodovanie o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora. Pokiaľ teda exekučný súd zhromažďoval dôkazy pre rozhodnutie, tieto hodnotil, právne posudzoval, išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia, a preto túto činnosť nie je možné považovať za úradný postup, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny a nemožno ho hodnotiť ani ako nesústredený, neefektívny. Pri rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora súd zistil, že sú dané dôvody na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a zastavenie exekúcie. Dĺžku konania od podania návrhu na zmenu súdneho exekútora do vydania rozhodnutia nepovažoval súd vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti za neprimeranú.

Nesprávny úradný postup však bez splnenia ostatných predpokladov - vzniku škody a danosti príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, nezakladá vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci.

Za skutočnú škodu podľa § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z. sa považuje ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v podobe trvalého zmenšenia jeho majetku, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, prípadne nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať pri pravidelnom behu vecí, nebyť škodovej udalosti.

Pokiaľ ide o žalobcom vyčíslenú škodu na ním tvrdené paušálne určené vecné náklady spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom, ide o náklady, ktoré mal žalobca vynaložiť výlučne v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému v sume 70,00 Eur, na udržiavanie a správu informačného systému v sume 40,00 Eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom 50,00 Eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15,00 Eur. Okresný súd konštatoval, že žalobca nekonkretizoval, či uvedené náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk a neuniesol tak bremeno tvrdenia. Z vlastnej rozhodovacej činnosti mal súd vedomosť, že uvádzané náklady v celkovej výške 175,00 Eur uplatnil žalobca aj v iných konaniach v skutkovo obdobných veciach, a teda ich určil ako paušálne náklady, pričom chýba akákoľvek súvislosť

s exekučným konaním vedeným voči povinnému Ondrejovi Vojtušovi ohľadom tvrdených zbytočných prietahov súdu.

Žalobca doručil súdu Znalecký posudok č. 1/2014, ktorý bol zaevidovaný na súde pod Spr 410/2014 a súd sa s ním oboznámil, pričom vykonal ho ako listinný dôkaz. Vyjadrenie žalovaného k znaleckému posudku bolo na súde zaevidované pod Spr 901/14, rovnako toto vyjadrenie vykonal súd ako listinný dôkaz. Zo záveru znaleckého posudku vyplýva, že na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému znalecký kolektív realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej žalobcovi, pričom táto je diferencovaná podľa jednotlivých typov žalôb: Žaloby NZP a NP - 30,76 Eur (suma v eurách na jednu žalobu) a Žaloby ZE - 31,68 Eur (suma v eurách na jednu žalobu). Predložený znalecký posudok paušálne a rovnako vyčísluje majetkovú škodu, ktorá mala vzniknúť nesprávnymi úradnými postupmi alebo nezákonnými rozhodnutiami súdov vo všetkých exekučných konaniach. Znalecký posudok je prepočtom žalobcom ako zadávateľom predložených vstupných údajov na počet všetkých žalôb, ktorými sa žalobca domáha nároku na náhradu škody voči štátu. Žalobca však v konaní nekonkretizoval, ktoré z uvedených nákladov v súvislosti s prejednávanej vecou vynaložil.

Okresný súd v uvedenej súvislosti konštatoval, že žalobca je obchodnou spoločnosťou, ktorá sa dlhodobo a vo veľkom rozsahu zaoberá spotrebiteľskými úvermi, ktoré spravuje a vymáha a na túto činnosť nepochybne potrebuje informačný systém. Takýto systém musel žalobca využívať nielen počas obdobia od podania návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia exekučného súdu o tomto návrhu, ale aj pred týmto obdobím a po ňom, a to nielen na správu a vymáhanie pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých pohľadávok, ktoré neboli exekučne vymáhané. Preto náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca a náklady na udržiavanie a správu informačného systému musel žalobca vynaložiť aj vtedy, ak by exekučný súd o návrhu na zmenu exekútora rozhodol v zákonnej lehote. V tomto smere žalobca netvrdil, o aké pracovné výkony, v súvislosti s ktorými malo dôjsť k vzniku škody, ide, aké náklady na udržiavanie a správu informačného systému mu mali vzniknúť v období od uplynutia lehoty na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora až do vydania rozhodnutia o zmene súdneho exekútora, keď malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu súdu, ktoré by inak neboli vznikli, ak by súd rozhodol v zákonnej lehote, v akej komunikácii s pôvodným súdnym exekútorom došlo počas obdobia od uplynutia lehoty na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora až do vydania rozhodnutia o zmene súdneho exekútora, aké ďalšie urgency (či už elektronické, listové alebo telefonické) boli zo strany žalobcu, resp. jeho zamestnancov exekučnému súdu zaslané, keďže z dôkazu, navrhnutého zo strany žalobcu, t.j. exekučného spisu nevyplýva ani jedna sťažnosť. Súd potom musel konštatovať, že žalobca neuniesol nielen dôkazné bremeno, ale ani bremeno tvrdenia ohľadom prípadného vzniku škody.

Žalobca v konaní nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinnosti a tvrdenou škodou. V znaleckom posudku vyčíslená majetková škoda je vyčíslená paušálne vo výške 31,68 Eur, teda, že takáto majetková škoda vznikla žalobcovi v každom exekučnom konaní. Podľa názoru súdu ani predložený znalecký posudok nepreukazuje, že v dôsledku postupu exekučného súdu v exekučnom konaní 13Er/1150/2005 vznikla žalobcovi vyčíslená škoda. Pokiaľ žalobca dal vyhotoviť znalecký posudok na preukázanie vzniku majetkovej škody, mal tak urobiť priamo vo vzťahu k exekučnému konaniu vedenému na tomto súde pod sp. zn. 13Er/1150/2005 a nie paušálne. Žalobca nepreukázal súdu, že by zamestnal akéhokoľvek zamestnanca, resp. že by prevádzkoval akýkoľvek informačný systém práve z dôvodu dotknutého exekučného konania. Je možné naopak vychádzať z toho, že ak žalobca v dotknutom období zamestnával akéhokoľvek zamestnanca, ako aj prevádzkoval akýkoľvek informačný systém z dôvodu správy pohľadávok, takéhoto zamestnanca by zamestnával resp. by prevádzkoval takýto informačný systém aj v prípade, že by exekučný súd v dotknutej veci rozhodol o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote. Žalobca taktiež nepreukázal, že bez tvrdených prietahov exekučného súdu by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody. Žalobca bol povinný preukázať, že len v dôsledku nesprávného úradného postupu súdu došlo k takému zmenšeniu majetkovej situácie povinného, ktorá znemožnila žalobcovi uspokojiť pohľadávku v celom rozsahu a spôsobila mu škodu. Toto dôkazné bremeno neuniesol, navyše kým súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora, vykonával exekúciu pôvodný súdny exekútor, a preto súd konštatoval, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi tvrdeným porušením povinnosti exekučného súdu a tvrdenou škodou.

Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, okresný súd konštatoval, že hoci exekučný súd rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora po zákonnej lehote, oneskorené rozhodnutie v prejednávanej veci nezasahuje do práv žalobcu v takej miere, že by bolo na mieste priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Bolo na žalobcovi, aby preukázal, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. V nadväznosti na dôvody žalobcu pre priznanie nemajetkovej

ujmy súd uviedol, že žalobca nepreukázal, že by v dôsledku doby rozhodovania o návrhu na zmenu súdneho exekútora povinný subjekt zanikol. Aj v prípade úmrtia povinného subjektu Občiansky zákonník upravuje postup, podľa ktorého si môže žalobca ďalej uplatniť svoju pohľadávku v dedičskom konaní proti dedičom povinného. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora s povinným, nie je dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože obvykle dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho nesolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní, ako aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Pocity frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u riadiacich členov žalobcu sú pre posúdenie vzniku nemajetkovej ujmy u právnickej osoby bezpredmetné, pretože ujma nevzniká priamo fyzickým osobám, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú. Žalobca nijako bližšie nekonkretizoval zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, neupresnil, v čom a ako oneskorené rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora ovplyvnilo jeho ďalšie podnikateľské postupy.

Pretože súd nemal preukázané splnenie všetkých podmienok nevyhnutných pre konštatovanie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol v celom rozsahu.

Vznesená námietka premičania sa tohto konania netýka, nakoľko návrh na zmenu exekútora bol podaný na súd dňa 20.09.2010, a preto sa súd námietkou premičania nezaoberal.

V dôvodoch svojho rozhodnutia súd I. stupňa tiež uviedol, že nevyhovel procesnému návrhu, ktorým sa žalobca domáhal zrušenia nariadeného termínu pojednávania a prerušenia konania (§ 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.) do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti ohľadne tvrdeného porušenia práva na zákonného sudcu a nestranný súd. Poukazoval na fakultatívnu povahu inštitútu prerušenia konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., ktorá ponecháva možnosť prerušenia na úvahu konajúceho súdu, s odkazom na znenie ust. § 135 ods. 2 O.s.p.. V uvedenej veci však nebolo preukázané naplnenie niektorého z uvedených dôvodov, pre ktoré by mohol súd konanie prerušiť.

V danom prípade krajský súd ako nadriadený orgán rozhodoval, že zákonný sudca nie je vylúčený z rozhodovania veci, a preto už nie je žiaden dôvod zaoberať sa otázkou zaujatosti sudcu. Vo väzbe na uvedené prvostupňový súd konštatoval nesplnenie zákonných predpokladov pre postup, ktorým by konanie v zmysle návrhu žalobcu prerušil.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, ich náhradu nepriznal, keďže tieto si nevyčísliť (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik žiadnych trov nevyplýva, a preto mu v písomnom vyhotovení rozsudku náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolateľ poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca navyše nebol poučený zo strany súdu v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p., súd mu neoznámil, že

hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej a v dôsledku toho tento účastník nemal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesením rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu

sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa žalobcu nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Zároveň žalobca poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR,

Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Žalobca zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Navyše konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Rozhodnutie okresného súdu vo veci samej je tak predčasné. Žalobca tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Okrem toho ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu a nepredložil písomné vyjadrenie k žalobe, mal okresný súd vo veci samej rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O.s.p..

K návrhu na prerušenie konania odvolateľ namietal, že súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej rozhodnúť o procesnom návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke. Na podporu uvedeného tvrdenia poukázal na judikatúru krajských súdov.

Vo vzťahu k nemajetkovej ujme súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Pritom sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a preto túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Rozhodnutie je založené na skutkovej a právnej chybe súdu, čo nie je v právnom štáte udržateľné. Súd v súvislosti s majetkovou ujmom analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Irelevantné sú preto úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil, rovnako o podstate a rozsahu podnikateľského rizika a taktiež o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenia na vykonanie exekúcie od súdu. Vo vzťahu k majetkovej škode sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a tiež na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je prejavom svojvôle súdu, a preto je ho potrebné ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. To isté je možné povedať o nemajetkovej ujme.

Žalovaný zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní žalobcom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Inými slovami, odvolateľ rezignoval na relevantnú reakciu na ktorýkoľvek z nosných dôvodov, na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie.

Vo svetle týchto skutočností je úplne nenáležité tvrdenie žalobcu o neakceptovateľnosti takého postupu okresného súdu, ktorý vytvára odôvodnenie rozsudku formulárovým spôsobom, nerešpektujúcim jedinečné skutkové okolnosti. Naopak, práve žalobcom predložené odvolanie je svojou zmätočnosťou (odvolateľ namieta zároveň okolnosť, že súd nevykonal pojednávanie, ako aj okolnosť, že pojednávanie vykonané bolo), ako aj odôvodneniu rozsudku nekorešponujúcim obsahom (napr. zásadný nesúhlas odvolateľa s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky zapríčinil dlžník, resp. záverom o dodržaní namietaných lehôt - takéto tvrdenia okresný súd nevyslovil) ilustráciou nesprávneho šablónovitého

podávania odvolaní. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok žalobcu je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 6NcC/79/2014-82 zo dňa 14.11.2014 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 6NcC/79/2014 zo dňa 15.05.2015, že sudca Okresného súdu Čadca JUDr. Michal Mravec nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci aktuálne vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 8C/236/2012. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonný sudca nekonal a nerozhodoval v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Michala Mravca z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Termín pojednávania (30.03.2015) prvostupňový súd vytýčil dňa 20.02.2015 a tento bol doručený splnomocnenému zástupcovi žalobcu dňa 12.03.2015 (č. l. 91 p.v. spisu). Dňa 27.03.2015 bol konajúcemu súdu zaslaný návrh žalobcu (e-mail) na „zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestranného súdu a sudcu“.

Okresný súd sa s návrhom na odročenie pojednávania vysporiadal zákonom predpísaným spôsobom. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Dôvodom žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudcu, ktorý vec prejednáva, z dôvodu absencie jej nestrannosti. Ak sudca takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovел a vec následne prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu, postupoval v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keďže o jeho nevyhlásení z prejednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom.

Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednávanej veci žalobcom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zvážiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného žalobcom v žalobe.

Za nedôvodné považuje odvolací súd odvolacie námietky navrhovateľa smerujúce proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania.

Okresný súd svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania dostatočne a presvedčivo odôvodnil, s ktorými dôvodmi sa krajský súd stotožňuje. Dôvody na prerušenie konania v zmysle ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. nie sú dané. Ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd je povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenia dostupnými procesnými prostriedkami a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber, resp. voľbu súdu, ktoré z jednotlivých opatrení slúžiacich účelu racionálnej organizácie postupu súdu pri vedení príslušného súdneho konania využije, je ale potrebné podriaďiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní (§ 6 O. s. p.) a použiť to opatrenie, prostredníctvom ktorého je ochrana práv účastníkov konania rýchlejšia a účinnejšia. V súdnej veci okresný súd správne konštatoval, že krajský súd ako nadriadený posudzoval opodstatnenosť možnosti vzniku pochybnosti o nezaujatosti zákonného sudcu z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. O tejto otázke teda súdy právoplatne rozhodli, pričom ide o otázku, ktoré sú súdy v zmysle príslušných ustanovení O. s. p. oprávnené posudzovať. Predmetom konania o rozhodnutí o ústavnej sťažnosti nie sú vecné otázky konkrétneho sporu, ale skúmanie, či nedošlo v danom konaní a rozhodnutím súdu k porušeniu ústavou zaručených základných práv alebo slobôd účastníka. Preto pokiaľ aj ústavná sťažnosť bola zo strany žalobcu podaná, začatie konania pred ústavným súdom v tomto prípade nepredstavuje konanie, v ktorom sa riešia konkrétne vecné otázky, ktoré má na mysli ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p.. Okresný súd postupoval vecne správne, keď návrh na prerušenie konania zamietol.

Hoc aj okresný súd rozhodol o návrhu na prerušenie konania (jeho zamietnutí) spolu s vydaním rozhodnutia vo veci samej, vzhľadom na nedôvodnosť tohto návrhu a vecnú správnosť tohto rozhodnutia, nezakladá postup okresného súdu vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej.

Nedôvodným je aj tvrdenie žalobcu, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného uvedeným v jeho vyjadrení, ktoré mu nebolo doručené. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalovaný svoje vyjadrenie k žalobe zo dňa 12.08.2014 doručil Okresnému súdu Čadca dňa 15.08.2014, ktoré okresný súd dňa 24.09.2014 doručil právnomu zástupcovi žalobcu, o čom svedčí doručka v súdnom spise na č. I. 72 p.v.. Nemenej významnou je aj skutočnosť, že dôvodom neúspechu žalobcu v konaní nebola právna argumentácia žalovaného uvedená v jeho vyjadrení k žalobe. Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že žalovaný sa k žalobe vyjadril, a preto postup súdu v zmysle ust. § 153b O.s.p. je vylúčený.

Rovnako nedôvodnou bola i námietka odvolateľa, že súd rozhodol vo veci samej bez nariadenia pojednávania. Sám odvolateľ svojím procesným návrhom zo dňa 26.03.2015 navrhol zrušenie nariadeného termínu pojednávania, na ktoré bol riadne a včas súdom predvolaný.

Nezodpovedá stavu veci tvrdenie z odvolania, že okresný súd nepoučil žalobcu podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p.. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že poučenie o procesných právach účastníkov, ktorého súčasťou je aj poučenie podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. bolo účastníkom doručované dňa 20.02.2015, ktoré prevzal právny zástupca žalobcu dňa 12.03.2015.

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice v súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a podstatným obsahom exekučného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn.

13Er/1150/2005 - ktorý dôkaz výslovne (na str. 2 spisu) požadoval samotný žalobca. Inú skutočnosť nie je možné vyvodíť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

V protiklade s odvolaním žalobcu odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu ako celok spĺňa všetky parametre zákonného odôvodnenia. Okresný súd náležite zodpovedal relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokom, pri výklade a aplikácii právnych predpisov sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel a podstatu; rozhodnutie je preto ústavne konformné a nevykazuje znaky (tvrdenej) vnútornej rozpornosti. Zároveň platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody. Takisto je však neprípustné/nemožné konfrontovať okresný súd so závermi, ktoré nevyslovil.

Ohľadne samotného meritórneho posúdenia prípadu odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v prejednávanom prípade žalobca odôvodňoval nesprávny úradný postup Okresného súdu Čadca ako exekučného súdu, ktorý by mal zakladať objektívnu zodpovednosť žalovaného podľa ust. § 3 ods. 1 písm. d/ v spojení s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nevydaním rozhodnutia o zmene súdneho exekútora v lehote 30 dní na zmenu súdneho exekútora ustanovenej v § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Okresný súd konštatoval, že okresný súd rozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonnej 30-dňovej lehoty. Následne však okresný súd vyhodnotením vykonaného dokazovania a z podrobných dôvodov uvádzaných v napadnutom rozsudku konštatoval, že o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora exekučný súd rozhodol tak, že exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Pri vydávaní predmetného uznesenia súd konštatoval, že sa jedná o právne zložitú vec, nakoľko súd musel preskúmať exekučný titul z hľadiska súladu so zákonom. V nadväznosti na uvedené a z dôvodov uvádzaných vyššie okresný súd konštatoval, že žalobca nepreukázal naplnenie ďalších dvoch predpokladov (vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu, a preto návrh žalobcu v časti o zaplatenie majetkovej škody v sume 175,00 Eur zamietol. Pokiaľ sa týka žalobcom tvrdenej nemajetkovej ujmy okresný súd mal za to, že bolo na žalobcovi, aby preukázal, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Žalobca relevantne uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli dôvodom zamietnutia návrhu, nenapadol. Vo vzťahu k samotnému meritórnemu posúdeniu prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť krajského súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že žalobca (zrejme z dôvodu predkladania množstva typových podaní na súdy) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek úvahu vo vzťahu ku vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Fakticky sa obmedzil len na všeobecné konštatovania („nesprávny postup spočíva v niekoľkých skutočnostiach“, „konajúci súd sa musí vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu“), ktoré sú len opakovaním tvrdení z návrhu na začatie konania.

V tejto spojitosti platí, že odvolací súd nemôže v sporovom (kontradiktórnom konaní) nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmavať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Zároveň z uvedeného však vyplýva aj to, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacia námietka spočívajúca v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, nekorešponduje s obsahom napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ žalobca nadväzne v odvolaní uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky (bez bližšej konkretizácie, o ktoré časové úseky sa má jednať) nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, (okrem vyššie uvedeného záveru, že napadnuté rozhodnutie takéto konštatovanie neobsahuje) platí, že časové údaje tak, ako ich uvádza prvostupňový súd, zodpovedajú zistenému skutkovému stavu a vyplývajú z pripojeného exekučného spisu.

Odvolací súd odvolaciu námietku o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia vyhodnotil ako nedôvodnú. Krajský súd konštatuje, že okresný súd primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, výsledky vykonaného dokazovania, vymedzil rozhodujúci skutkový stav, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z nich vyvodil konkrétne právne závery, ktoré primerane vysvetlil, pričom dostatočne objasnil, z akých úvah vychádzal. Nadväzne je z pohľadu procesného neúspechu výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k nosnému dôvodu, na ktorom okresný súd

založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek konkrétnu protiargumentáciu.

Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poukazuje na závery Ústavného súdu SR, vyslovené práve vo vzťahu k hromadným podaniam žalobcu. V ich zmysle samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Z tohto pohľadu má judikatúra Ústavného súdu SR, neakceptujúca možnosť liberácie štátu z dôvodu nadmerného množstva vecí, resp. zaťaženia súdov, svoj základ v „štandardnej“ situácii. Táto doktrína (bližšie napr. II.ÚS 245/2013) platí i naďalej v prípadoch relevantne odlišných od (hromadných) vecí žalobcu. Vo vzťahu k žalobcovi sa však (doktrína) modifikuje, a je preto možné z ústavného hľadiska akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania konaní, ktorých veľké množstvo zvyšuje faktickú zložitosť vecí/i z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania žalobcu. Taktiež za významné ústavný súd označil, že v dotknutých prípadoch hromadných podaní sa nejedná o osobno-statusový spor, pracovný spor či inak existenčnú vec pre žalobcu, ako i skutočnosť, že povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa so všetkými návrhmi žalobcu sa nevyhnutne dostáva do konkurencie s povinnosťou takéhoto súdu poskytnúť súdnu ochranu v primeranej dobe aj účastníkom iných konaní, ktorí sa v identickom čase tiež domáhajú súdnej ochrany pred súdom. Podobne podľa Európskeho súdu pre ľudské práva nerešpektovanie lehôt ustanovených zákonom samo o sebe nemusí znamenať porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Nakoľko odvolacie dôvody žalobcu boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je krajský súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť žalovanému trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si žalovaný náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.